

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (izba ds. odwołań)

z dnia 23 stycznia 2018 r.*

Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnicy – Ocena – Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej – Postępowanie w sprawie oceny za 2013 r. – Oddalenie skargi w pierwszej instancji – Skład orzekający, który wydał wyrok w pierwszej instancji – Procedura mianowania sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej – Sąd ustanowiony na mocy ustawy – Zasada sędziego mianowanego zgodnie z prawem

W sprawie T-639/16 P

mającej za przedmiot odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 28 czerwca 2016 r., FV/Rada (F-40/15, EU:F:2016:137), zmierzające do uchylenia tego wyroku,

FV, była urzędniczka Rady Unii Europejskiej, reprezentowana przez adwokata L. Leviego,

wnosząca odwołanie,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.B. Laignelota i M. Bauera, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

SĄD (izba ds. odwołań),

w składzie: M. Jaeger, prezes, M. Prek, D. Gratsias, S. Papasavvas i A. Dittrich (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu wniesionym na podstawie art. 9 załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wnosząca odwołanie, FV, żąda stwierdzenia nieważności wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 28 czerwca 2016 r., FV/Rada (F-40/15, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:F:2016:137), na mocy którego Sąd oddalił złożoną przez nią skargę, mającą na celu stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2013 r.

* Język postępowania: francuski.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 2 W dniu 14 kwietnia 2014 r. wnosząca odwołanie FV, która była wówczas urzędniczką Rady Unii Europejskiej, otrzymała projekt sprawozdania z oceny za 2013 r., opracowany przez pierwszego oceniającego. W dniu 19 kwietnia 2014 r. wnosząca odwołanie przedstawiła swoje uwagi w tym zakresie, kwestionując ze względów formalnych treść wspomnianego projektu sprawozdania i wniosła o jego zmianę. W dniu 20 maja 2014 r. pierwszy oceniający udzielił odpowiedzi na uwagi wnoszącej odwołanie i podtrzymał swoją pierwszą ocenę. W dniu 10 czerwca 2014 r. wnosząca odwołanie odbyła spotkanie z drugim oceniającym, po którym ten ostatni powiadomił ją w dniu 26 czerwca 2014 r. o swojej decyzji potwierdzającej ocenę pierwszego oceniającego. Po przedstawieniu opinii przez komitet do spraw sprawozdań, do którego sprawa została skierowana na wniosek wnoszącej odwołanie, drugi oceniający zmodyfikował projekt sprawozdania z oceny, z którym wnosząca odwołanie zapoznała się w dniu 27 listopada 2014 r. (zwanego dalej „spornym sprawozdaniem z oceny”).

Postępowanie w pierwszej instancji, skład orzekający i zaskarżony wyrok

- 3 Na mocy decyzji Rady 2009/474/WE, Euratom z dnia 9 czerwca 2009 r. w sprawie mianowania sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 156, s. 56), M.I. Rofes i Pujol została mianowana sędzią Sądu do spraw Służby Publicznej na okres sześciu lat od 1 września 2009 r. do 31 sierpnia 2015 r.
- 4 W dniu 3 grudnia 2013 r. w celu mianowania dwóch sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej na okres sześciu lat od 1 października 2014 r. do 30 września 2020 r. w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2013, C 353, s. 11) zostało opublikowane zaproszenie do składania kandydatur. Wspomniane zaproszenie zostało ogłoszone w związku z upływem w dniu 30 września 2014 r. kadencji dwóch sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej, a mianowicie sędziów S. Van Raepenbuscha i H. Kreppela. Następnie komitet, o którym mowa w art. 3 ust. 3 załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wersji mającej zastosowanie w niniejszym sporze (zwany dalej „komitetem selekcyjnym”), opracował listę sześciu kandydatów (zwaną dalej „rozpatrywaną listą kandydatów”).
- 5 Ponieważ Rada nie mianowała sędziów na stanowiska zajmowane przez sędziów S. Van Raepenbuscha i H. Kreppela, nadal pełnili swoje funkcje po upływie ich kadencji, to znaczy po dniu 30 września 2014 r. na podstawie art. 5 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z którym sędzia nadal pełni funkcję do momentu podjęcia obowiązków przez następcę. Wspomniany przepis miał zastosowanie do sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej na mocy art. 5 akapit pierwszy załącznika I do wspomnianego statutu w wersji mającej zastosowanie w niniejszym sporze.
- 6 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu do spraw Służby Publicznej w dniu 9 marca 2015 r. wnosząca odwołanie wniosła skargę, która została zarejestrowana pod sygnaturą F-40/15, mającą na celu stwierdzenie nieważności spornego sprawozdania z oceny.
- 7 Sprawa F-40/15 została przydzielona drugiej izbie Sądu do spraw Służby Publicznej, składającej się z sędziów: H. Kreppela, M.I. Rofes i Pujol i K. Bradleya.
- 8 Nie zostało ogłoszone żadne zaproszenie do składania kandydatur w związku z upływem kadencji sędzi M.I. Rofes i Pujol w dniu 31 sierpnia 2015 r. Sędzia M.I. Rofes i Pujol nadal pełniła swoją funkcję po upływie wspomnianego terminu, na podstawie przepisów wskazanych w pkt 5 powyżej.
- 9 Pierwsza rozprawa odbyła się w dniu 8 października 2015 r. W tym dniu druga izba Sądu do spraw Służby Publicznej składała się z sędziów: H. Kreppela, M.I. Rofes i Pujol i J. Svenningsena.

- 10 Na mocy decyzji Rady z dnia 8 grudnia 2015 r. wnoszącej odwołanie udzielono urlopu w interesie służby zgodnie z art. 42c regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej. Po oddaleniu odwołania od tej decyzji skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie jej nieważności, która jest przedmiotem sprawy T-750/16 FV/Rada (Dz.U. 2017, C 6, s. 42), będącej obecnie w toku.
- 11 W dniu 22 marca 2016 r. Rada przyjęła decyzję (UE, Euratom) 2016/454, w sprawie mianowania trzech sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 79, s. 30), czyli S. Van Raepenbuscha ze skutkiem od dnia 1 października 2014 r., J. Sant’Anny i A. Kornezova ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2016 r. Motywy 1–6 tej decyzji brzmią następująco:

- „(1) Ze skutkiem od dnia 30 września 2014 r. wygaśł mandat dwóch sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej [...], a ze skutkiem od dnia 31 sierpnia 2015 r. wygaśł mandat kolejnego sędziego. Konieczne jest zatem mianowanie na te zwolnione stanowiska trzech sędziów, zgodnie z art. 2 i art. 3 ust. 1 załącznika I do [...] statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej [...].
- (2) W następstwie zaproszenia do zgłaszania [składania] kandydatur, które zostało opublikowane w 2013 r. [...] w celu mianowania dwóch sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej, komitet ustanowiony na mocy art. 3 ust. 3 załącznika I [do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej] wydał opinię oceniającą, czy kandydaci są odpowiedni do pełnienia funkcji sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej. Komitet selekcyjny dołączył do swojej opinii listę z nazwiskami sześciu kandydatów o najbardziej odpowiednim doświadczeniu na najwyższym poziomie.
- (3) W następstwie porozumienia politycznego w sprawie reformy struktury sądowniczej Unii Europejskiej, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia (UE, Euratom) 2015/2422 Parlamentu Europejskiego i Rady [...], Trybunał Sprawiedliwości [Unii Europejskiej] przedstawił w dniu 17 listopada 2015 r. wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazania Sądowi [...] właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią a jej pracownikami ze skutkiem od dnia 1 września 2016 r.
- (4) W tej sytuacji, z uwagi na ramy czasowe, nie należy publikować nowego zaproszenia do zgłaszania [składania] kandydatur, lecz sięgnąć do listy z sześcioma kandydatami o najbardziej odpowiednim doświadczeniu na najwyższym poziomie, która to lista została sporządzona przez komitet selekcyjny w następstwie zaproszenia do zgłaszania [składania] kandydatur opublikowanego w 2013 r.
- (5) Trzy osoby ze wspomnianej listy należy zatem mianować sędziami Sądu do spraw Służby Publicznej, zapewniając stworzenie zrównoważonego składu Sądu do spraw Służby Publicznej w odniesieniu do obywateli państw członkowskich pochodzących z możliwie najszerzego obszaru geograficznego oraz w odniesieniu do reprezentowanych krajowych systemów sądowniczych. Trzy osoby na tej liście, o najbardziej odpowiednim doświadczeniu na najwyższym poziomie, to: Sean Van Raepenbusch, João Sant’Anna oraz Alexander Kornezov. João Sant’Anna i Alexander Kornezov powinni zostać mianowani ze skutkiem od dnia wejścia w życie niniejszej decyzji. Ponieważ Sean Van Raepenbusch był już sędzią Sądu do spraw Służby Publicznej do dnia 30 września 2014 r. i nadal pełnił swoją funkcję w oczekiwaniu na decyzję Rady zgodnie z art. 5 [statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej], należy mianować go na nową kadencję ze skutkiem od dnia następującego po dniu zakończenia jego poprzedniego mandatu.
- (6) Z art. 2 załącznika I [statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej] wynika, że wszelkie wolne stanowiska obsadza się przez mianowanie nowego sędziego na okres sześciu lat. Jednakże z chwilą rozpoczęcia stosowania zaproponowanego rozporządzenia [...] w sprawie przekazania Sądowi Unii Europejskiej właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią a jej pracownikami Sąd do spraw Służby Publicznej przestanie istnieć, a mandat trzech sędziów mianowanych na mocy niniejszej decyzji wygaśnie ipso facto w dniu poprzedzającym dzień, w którym rozpocznie się stosowanie tego rozporządzenia”.

- 12 J. Sant’Anna i A. Kornezov złożyli ślubowanie w dniu 13 kwietnia 2016 r.
- 13 Na podstawie decyzji z dnia 14 kwietnia 2016 r. (Dz.U. 2016, C 146, s. 11) Sąd do spraw Służby Publicznej przydzielił sędziów: K. Bradleya, J. Sant’Annę oraz A. Kornezova do drugiej izby Sądu do spraw Służby Publicznej na okres od 14 kwietnia do 31 sierpnia 2016 r.
- 14 Pismem z dnia 19 kwietnia 2016 r. Sąd do spraw Służby Publicznej powiadomił strony, że ze względu na odejście dwóch członków ze składu orzekającego, którzy brali udział w rozprawie w dniu 8 października 2015 r. (pkt 9 powyżej), czyli sędziego H. Kreppela oraz sędzi M.I. Rofes i Pujol, podjął decyzję o otwarciu na nowo ustnego etapu postępowania i ustaleniu nowej daty rozprawy na dzień 12 maja 2016 r., na podstawie art. 27 ust. 3 zdanie drugie regulaminu postępowania przed tym sądem.
- 15 Pismem z dnia 29 kwietnia 2016 r. sekretariat Sądu do spraw Służby Publicznej powiadomił strony o nowym składzie izby.
- 16 Druga rozprawa odbyła się w dniu 12 maja 2016 r. przed drugą izbą Sądu do spraw Służby Publicznej, w składzie orzekającym: K. Bradley, J. Sant’Anna oraz A. Kornezov.
- 17 Wnosząca odwołanie wносиła, w pierwszej instancji, do Sądu do spraw Służby Publicznej o:
- stwierdzenie nieważności spornego sprawozdania z oceny;
  - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 18 Rada wносиła w pierwszej instancji do Sądu do spraw Służby Publicznej o:
- oddalenie skargi;
  - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 19 Na mocy zaskarżonego wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej oddalił skargę wniesioną w pierwszej instancji i obciążył skarżącą, poza jej własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Radę. W pkt 53–98 zaskarżonego wyroku wspomniany sąd zbadał i oddalił zarzut podniesiony w pierwszej instancji, dotyczący oczywistych błędów w ocenie oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia. W pkt 99–121 zaskarżonego wyroku sąd ten zbadał i oddalił drugi zarzut podniesiony w pierwszej instancji, dotyczący naruszenia obowiązku staranności.

Postępowanie przed Sądem i żądania stron

- 20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 września 2016 r. wnosząca odwołanie wniosła niniejsze odwołanie.
- 21 W dniu 21 grudnia 2016 r. Rada złożyła odpowiedź na odwołanie.
- 22 W dniu 20 stycznia 2017 r. wnosząca odwołanie przedstawiła wniosek o złożenie repliki, który prezes izby ds. odwołań uwzględnił. W dniu 27 marca 2017 r. wnosząca odwołanie złożyła replikę. W dniu 10 maja 2017 r. Rada złożyła duplikę.
- 23 W dniu 15 listopada 2017 r., na podstawie art. 28 regulaminu postępowania przed Sądem i na wniosek izby ds. odwołań Sąd postanowił przekazać niniejszą sprawę powiększonemu składowi tej izby Sądu.

- 24 W ramach określonych w art. 89 regulaminu postępowania przed Sądem środków organizacji postępowania Rada została wezwana przez Sąd do przedstawienia rozpatrywanej listy kandydatów. Rada spełniła to żądanie w terminie.
- 25 Na wniosek sędziego sprawozdawcy i wobec braku wniosku stron o wysłuchanie na rozprawie Sąd (izba ds. odwołań), stwierdził że sprawa została wystarczająco wyjaśniona w świetle akt sprawy i zdecydował, na podstawie art. 207 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, wydać rozstrzygnięcie bez przeprowadzania ustnego etapu postępowania.
- 26 Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
  - w rezultacie, uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji, a więc:
    - stwierdzenie nieważności spornego sprawozdania z oceny;
    - obciążenie Rady kosztami postępowania;
  - obciążenie Rady kosztami postępowania w obydwu instancjach.
- 27 Rada wnosi do Sądu o:
- oddalenie odwołania jako bezzasadnego;
  - obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie odwołania

- 28 W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy nieprawidłowego powołania składu orzekającego. Zarzut drugi odnosi się do rozważań Sądu do spraw Służby Publicznej, w oparciu o które sąd ten oddalił pierwszy zarzut podniesiony w pierwszej instancji, który dotyczy, po pierwsze, oczywistych błędów w ocenie, a po drugie naruszenia obowiązku uzasadnienia. Trzeci zarzut odnosi się do rozważań Sądu do spraw Służby Publicznej, w oparciu o które rzeczony sąd oddalił podniesiony w pierwszej instancji drugi zarzut dotyczący naruszenia obowiązku staranności.
- 29 W ramach pierwszego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że skład orzekający, który wydał zaskarżony wyrok, został powołany w sposób nieprawidłowy. Rada nie mogła korzystać z rozpatrywanej listy kandydatów, opracowanej przez komitet selekcyjny w wyniku zaproszenia do składania kandydatur ogłoszonego w dniu 3 grudnia 2013 r., w celu mianowania sędziego na stanowisko zajmowane przez sędzię M.I. Rofes i Pujol. Wspomniane zaproszenie do składania kandydatur dotyczyło zdaniem wnoszącej odwołanie jedynie stanowisk zajmowanych przez sędziów S. Van Raepenbuscha i H. Kreppela, których kadencja wygasła w dniu 30 września 2014 r., a nie dotyczyło stanowiska zajmowanego przez sędzię M.I. Rofes i Pujol, która była mianowana na kadencję od 1 września 2009 r. do 31 sierpnia 2015 r. Rozpatrywana lista nie była zatem listą rezerwową o ogólnym charakterze. Jak twierdzi wnosząca odwołanie, Rada powinna była przestrzegać ram prawnych ustanowionych w zaproszeniu do składania kandydatur. Sędzia mianowany na stanowisko zajmowane przez sędzię M.I. Rofes i Pujol został zatem mianowany, mimo iż nie zostało wcześniej

opublikowane zaproszenie do składania kandydatur, a zatem wspomniane mianowanie było zdaniem wnoszącej odwołanie, nieważne. W rezultacie sędzia M.I. Rofes i Pujol w dalszym ciągu pełniła swoją funkcję, a skład, który wydał zaskarżony wyrok, był nieprawidłowy. Ponadto warunki, o których mowa w art. 27 ust. 3 zdanie drugie regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, nie były spełnione. W tym kontekście wnosząca odwołanie podnosi również, że poprzez przyjęcie decyzji 2016/454 Rada nie mogła zmienić procedury mianowania sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej, uregulowanej w załączniku I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wersji mającej zastosowanie w niniejszym sporze. Wspomniana procedura mogła być zdaniem wnoszącej odwołanie zmieniona jedynie na podstawie art. 281 TFUE, co wymaga udziału Parlamentu Europejskiego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

- 30 Rada kwestionuje powyższe argumenty. Zdaniem Rady skład orzekający został powołany prawidłowo. Decyzja 2016/454 nie była niezgodna z prawem. Przeciwnie do twierdzeń wnoszącej odwołanie, Rada była uprawniona do skorzystania z rozpatrywanej listy. Rada nie była zobowiązana do ogłoszenia nowego zaproszenia do składania kandydatur w każdym przypadku, gdy pojawiał się wakat w Sądzie do spraw Służby Publicznej. Zgodnie z praktyką znaną w innych sądach międzynarodowych możliwe jest utworzenie listy rezerwowej kandydatów, którzy mogą zostać mianowani, w razie gdy zwalnia się stanowisko. A zatem, Rada mogła korzystać z rozpatrywanej listy kandydatów w celu mianowania sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej bez uprzedniego ogłoszenia zaproszenia do składania kandydatur. Tak długo jak wspomniana lista zawierała wystarczającą liczbę kandydatów Rada mogła była postanowić o wyborze kandydata z tej listy lub o ogłoszeniu nowego zaproszenia do składania kandydatur. Radzie przysługiwał zatem zakres uznania w tej kwestii. Ani decyzja Rady 2004/752/WE, Euratom z dnia 2 listopada 2004 r. ustanawiająca Sąd do spraw Służby Publicznej (Dz.U. 2004, L 333, s. 7), ani wcześniejsza praktyka Rady nie stoją temu na przeszkodzie. Przeciwnie do twierdzeń wnoszącej odwołanie Rada ani nie pominęła, ani nie zmodyfikowała załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wersji mającej zastosowanie w niniejszym sporze.
- 31 W ramach pierwszego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, co do istoty, że zaskarżony wyrok został wydany przez skład orzekający, który został powołany w sposób nieprawidłowy, ponieważ procedura mianowania jednego z sędziów zasiadającego w tym składzie była obarczona nieprawidłowością. W tym kontekście wnosząca odwołanie podnosi, że procedura mianowania sędziego, który został powołany na stanowisko zajmowane przez sędzię M.I. Rofes i Pujol, była nieprawidłowa.
- 32 Mając na uwadze przedstawione argumenty, należy zbadać, primo, czy sędzia, którego mianowania dotyczą argumenty wnoszącej odwołanie (zwany dalej „spornym sędzią”) zasiadał w izbie, która wydała zaskarżony wyrok, a w drugiej kolejności, czy procedura mianowania wspomnianego sędziego była obarczona nieprawidłowością i, w razie odpowiedzi twierdzącej, w trzeciej kolejności, jaki był wpływ wspomnianej nieprawidłowości na prawidłowość powołania składu wspomnianej izby.
- 33 W pierwszej kolejności należy zbadać, czy sporny sędzia zasiadał w drugiej izbie Sądu do spraw Służby Publicznej, która wydała zaskarżony wyrok.
- 34 W tym kontekście, po pierwsze, należy przypomnieć, że podczas wydania zaskarżonego wyroku druga izba Sądu do spraw Służby Publicznej składała się z sędziów: K. Bradleya, J. Sant’Anny oraz A. Kornezova (zob. pkt 13, 16 powyżej).
- 35 Po drugie, należy podnieść, że sędzia K. Bradley nie był mianowany sędzią Sądu do spraw Służby Publicznej na mocy decyzji 2016/454 i nie może być zatem spornym sędzią. Z kolei sędziowie J. Sant’Anna i A. Kornezov zostali mianowani na stanowiska sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej na podstawie wspomnianej decyzji.
- 36 Po trzecie, należy przypomnieć, że trzech kandydaci, którzy zostali mianowani na stanowiska sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej na mocy decyzji 2016/454 to: S. Van Raepenbusch, J. Sant’Anna oraz A. Kornezov. Jak wynika z treści oraz z motywu piątego decyzji 2016/454, S. Van Raepenbusch był

pierwszym kandydatem do mianowania przez Radę i jego stanowisko na nową kadencję zostało zatwierdzone ze skutkiem od dnia następującego po dniu zakończenia jego poprzedniej kadencji, czyli od dnia 1 października 2014 r. A zatem S. Van Raepenbusch nie został mianowany na stanowisko zajmowane przez sędzię M.I. Rofes i Pujol; nie jest więc spornym sędzią.

- 37 Po czwarte, należy podnieść, że dwaj inni kandydaci, którzy zostali mianowani sędziami Trybunału do spraw Służby Publicznej na mocy decyzji 2016/454, to J. Sant’Anna i A. Kornezov oraz że jedna z tych dwóch osób jest zatem spornym sędzią. Z kolei obaj spośród tych dwóch sędziów wchodził w skład drugiej izby Sądu do spraw Służby Publicznej, która wydała zaskarżony wyrok.
- 38 A zatem należy podsumować, że sporny sędzia wchodził w skład drugiej izby Sądu do spraw Służby Publicznej, która wydała zaskarżony wyrok.
- 39 Secundo, należy zbadać argumenty wnoszącej odwołanie zmierzające do wykazania, że procedura mianowania spornego sędziego była obciążona nieprawidłowością.
- 40 W tym kontekście należy przypomnieć, że na podstawie art. 257 akapit czwarty TFUE członkowie sądów wyspecjalizowanych są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mogących zajmować stanowiska sędziewe. Są oni mianowani przez Radę, stanowiącą jednomyślnie.
- 41 Zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit trzeci załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w wersji mającej zastosowanie w niniejszym sporze, wakaty uzupełnia się przez mianowanie nowego sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej na okres sześciu lat.
- 42 Na podstawie art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wersji mającej zastosowanie w niniejszym sporze sędziowie byli nominowani przez Radę stanowiącą zgodnie z art. 257 akapit czwarty TFUE, po konsultacji z komitetem selekcyjnym. Zgodnie z art. 3 ust. 1 zdanie drugie wspomnianego załącznika, przy mianowaniu sędziów Rada zapewniała zrównoważony skład Sądu do spraw Służby Publicznej w odniesieniu do obywateli państw członkowskich pochodzących z możliwie najszerzego obszaru geograficznego oraz w odniesieniu do reprezentowanych krajowych systemów sądowniczych.
- 43 Z art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w wersji mającej zastosowanie w niniejszym sporze wynika, że każda osoba posiadająca obywatelstwo Unii i spełniająca warunki przewidziane w art. 257 akapit czwarty TFUE mogła przedstawić swoją kandydaturę. Zgodnie z art. 3 ust. 2 zdanie drugie wspomnianego załącznika Rada, stanowiąc na zalecenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, określała warunki i zasady dotyczące przedstawiania i rozpatrywania kandydatur.
- 44 Zgodnie z art. 3 ust. 4 zdanie pierwsze załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w wersji mającej zastosowanie w niniejszym sporze, komitet selekcyjny wydawał opinię, czy kandydat jest odpowiedni do pełnienia funkcji sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej. Komitet dołączał do tej opinii listę kandydatów o najbardziej odpowiednim doświadczeniu na najwyższym poziomie. W świetle art. 3 ust. 4 zdanie trzecie wspomnianego załącznika lista taka powinna być zawierać co najmniej dwukrotnie większą liczbę kandydatów od liczby sędziów, którzy mieli być mianowani przez Radę.
- 45 To w świetle przytoczonych przepisów należy zbadać argument wnoszącej odwołanie dotyczący okoliczności, że procedura mianowania spornego sędziego była obciążona nieprawidłowością, ze względu na fakt, że Rada mianowała wspomnianego sędziego na stanowisko zajmowane przez sędzię M.I. Rofes i Pujol w oparciu o rozpatrywaną listę kandydatów, w sytuacji, w której rzeczona lista nie była przyjęta w celu mianowania sędziego na to stanowisko.

- 46 W tym względzie, w pierwszej kolejności, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, nawet w przypadku gdy instytucji przysługuje szeroki zakres uznania w odniesieniu do mianowania kandydata, z uznania tego należy korzystać przy jak najpełniejszym poszanowaniu wszystkich właściwych unormowań, a mianowicie nie tylko ogłoszenia o naborze, lecz również ewentualnych zasad postępowania, które organ przyjął w celu korzystania z zakresu uznania. W związku z tym ogłoszenie o naborze i przepisy mające zastosowanie do procedury mianowania stanowią część ram prawnych, których instytucja musi rygorystycznie przestrzegać, korzystając z przysługującego jej szerokiego zakresu uznania (zob. podobnie wyroki: z dnia 4 lipca 2006 r., Tzirani/Komisja, T-88/04, EU:T:2006:186, pkt 78; z dnia 11 lipca 2007 r., Konidaris/Komisja, T-93/03, EU:T:2007:209, pkt 121).
- 47 Przytoczona zasada miała również zastosowanie w ramach procedury mianowania sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej, w przypadku gdy Rada wyznaczała sędziego z listy kandydatów sporządzonej w wyniku zaproszenia do składania kandydatur.
- 48 W związku z tym Rada była zobowiązana do przestrzegania nie tylko ram prawnych ustanowionych przez przepisy wymienione w pkt 40–44 powyżej, lecz również tych, które wynikały z zaproszenia do składania kandydatur z dnia 3 grudnia 2013 r. (zob. pkt 4 powyżej).
- 49 Tymczasem, jak wynika ze wspomnianego zaproszenia do składania kandydatur, zostało ono ogłoszone w celu mianowania dwóch sędziów na stanowiska zajmowane przez sędziów S. Van Raepenbuscha i H. Kreppela, a nie w celu mianowania trzeciego sędziego na stanowisko zajmowane przez sędziego M.I. Rofes i Pujol.
- 50 A zatem lista sporządzona w wyniku zaproszenia do składania kandydatur w dniu 3 grudnia 2013 r. mogła być wykorzystana jedynie w celu obsadzenia wolnych stanowisk zajmowanych przez sędziów S. Van Raepenbuscha i H. Kreppela.
- 51 Z powyższego wynika, że korzystając ze wspomnianej listy w celu obsadzenia trzeciego wolnego stanowiska zajmowanego przez M.I. Rofes i Pujol, Rada naruszyła ramy prawne ustanowione w zaproszeniu do składania kandydatur z dnia 3 grudnia 2013 r. Należy bowiem przypomnieć, że zgodnie z treścią decyzji 2016/454 i jej motywu piątego Rada mianowała na stanowiska sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej, w pierwszej kolejności, S. Van Raepenbuscha, po drugie, J. Sant’Annę i, po trzecie, A. Kornezova. Tymczasem, o ile Rada miała prawo skorzystać z rozpatrywanej listy w przypadku mianowania dwóch pierwszych osób, to nie była do tego uprawniona w stosunku do trzeciej osoby.
- 52 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że skorzystanie z rozpatrywanej listy kandydatów, którą komitet selekcyjny opracował w celu mianowania dwóch sędziów na stanowiska zajmowane przez sędziów S. Van Raepenbuscha i H. Kreppela na okres sześciu lat od dnia 1 października 2014 r., w celu obsadzenia wolnego stanowiska zajmowanego przez M.I. Rofes i Pujol, nie było zgodne z przepisami regulującymi procedurę mianowania sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej, o których mowa w pkt 40–44 powyżej.
- 53 W tym kontekście, po pierwsze, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 ust. 4 zdanie trzecie załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej lista kandydatów powinna zawierać co najmniej dwukrotnie większą liczbę kandydatów od liczby sędziów, którzy mają być mianowani przez Radę. Wynika z tego, iż zaproszenie do składania kandydatur w celu ustanowienia takiej listy powinno określać wolne stanowiska. Tymczasem zaproszenie do składania kandydatur z dnia 3 grudnia 2013 r. zostało ograniczone do wolnych stanowisk zajmowanych przez sędziów S. Van Raepenbuscha i H. Kreppela i nie dotyczyło ono stanowiska zajmowanego przez M.I. Rofes i Pujol.

- 54 Po drugie, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w wersji mającej zastosowanie w niniejszym sporze, każda osoba posiadająca obywatelstwo Unii, cechująca się niekwestionowaną niezależnością i mogąca zajmować stanowiska sędowskie, może przedstawić swoją kandydaturę. Ponadto należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 ust. 4 zdanie drugie wspomnianego załącznika lista sporządzona przez komitet selekcyjny powinna wskazywać kandydatów o najbardziej odpowiednim doświadczeniu na najwyższym poziomie. Z powyższego wynika, że jednym z celów realizowanych przez te przepisy było umożliwienie wszystkim kwalifikującym się kandydatom przedstawienie swoich kandydatur, tak aby zagwarantować, że kandydaci z listy kandydatów opracowanej przez komitet selekcyjny to osoby, które posiadają najbardziej odpowiednie doświadczenie na najwyższym poziomie.
- 55 Podejścia, które nie zapewnia w pełni osiągnięcia wspomnianego celu, nie można zatem uznać za zgodne z przepisami regulującymi procedurę mianowania sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej.
- 56 Tymczasem nie można wykluczyć, że skorzystanie z listy kandydatów, która została opracowana w celu obsadzenia wolnych stanowisk zajmowanych przez sędziów S. Van Raepenbuscha i H. Kreppela, spowodowało wykluczenie części potencjalnych kandydatów, a mianowicie tych, którzy nie wzięli udziału w zaproszeniu do składania kandydatur na wspomniane stanowiska, ale którzy byliby skłonni do przedstawienia swoich kandydatur na stanowisko sędzi M.I. Rofes i Pujol. W odniesieniu do tych ewentualnych kandydatów należy, po pierwsze, zaznaczyć, że zgodnie z art. 3 ust. 1 zdanie drugie załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w wersji mającej zastosowanie w niniejszym sporze, przy mianowaniu sędziów Rada zapewni zrównoważony skład Sądu do spraw Służby Publicznej w odniesieniu do obywateli państw członkowskich pochodzących z możliwie najszerzego obszaru geograficznego oraz w odniesieniu do reprezentowanych krajowych systemów sędowniczych. Z uwagi na kryteria, których Rada powinna przestrzegać w ramach dokonywanego wyboru, nie można wykluczyć, że w związku z poszanowaniem równowagi geograficznej prawnicy z niektórych państw członkowskich, na przykład obywatele Hiszpanii, mogli nie wziąć udziału w zaproszeniu do składania kandydatur na stanowiska zajmowane przez sędziów S. Van Raepenbuscha i H. Kreppela, ponieważ w Sądzie do spraw Służby Publicznej zasiadał już sędzia hiszpański, a mianowicie M.I. Rofes i Pujol. Po drugie, nie można wykluczyć, że potencjalni kandydaci, którzy kwalifikowaliby się do mianowania i posiadający stosowne doświadczenie, z uzasadnionych przyczyn postanowili nie zgłaszać swoich kandydatur na okres kadencji rozpoczynający się w dniu 1 października 2014 r., lecz byliby gotowi je przedstawić na okres kadencji rozpoczynający się w dniu 1 września 2015 r.
- 57 Wreszcie należy wskazać, że w chwili gdy zaproszenie do składania kandydatur z dnia 3 grudnia 2013 r. w celu mianowania dwóch sędziów na stanowiska zajmowane przez sędziów S. Van Raepenbuscha i H. Kreppela zostało ogłoszone, ewentualni kandydaci na stanowisko sędzi M.I. Rofes i Pujol nie mogli się spodziewać, że lista opracowana przez komitet selekcyjny będzie wykorzystana w celu obsadzenia wolnego stanowiska zajmowanego przez sędzię M.I. Rofes i Pujol.
- 58 W świetle tych rozważań należy stwierdzić, że procedura mianowania sędziego była nieprawidłowa nie tylko dlatego, że Rada nie przestrzegała ram prawnych wynikających z zaproszenia do składania kandydatur z dnia 3 grudnia 2013 r., ale także dlatego, że podejście Rady nie było zgodne z zasadami dotyczącymi mianowania sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej, o których mowa w pkt 40–44 powyżej.
- 59 Żaden z argumentów podnoszonych przez Radę nie pozwala na podważenie tego wniosku.
- 60 Po pierwsze, należy odrzucić argument Rady, że warunek wynikający z art. 3 ust. 4 zdanie trzecie załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w wersji mającej zastosowanie w niniejszym sporze, w świetle którego lista powinna zawierać co najmniej dwukrotnie większą liczbę kandydatów od liczby sędziów, którzy mają być mianowani przez Radę, został spełniony, ponieważ na

rozpatrywanej liście figurowały nazwiska sześciu kandydatów. W tym względzie wystarczy stwierdzić, że nie był to jedyny warunek, który powinien być zostać spełniony w ramach procedury mianowania sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej.

- 61 Po drugie, w zakresie, w jakim Rada podnosi, że przysługiwał jej szeroki zakres uznania, wystarczy przypomnieć, że wspomniane uprawnienie nie pozwalało jej na niestosowanie ani ram prawnych wynikających z zaproszenia do składania kandydatur z dnia 3 grudnia 2013 r., ani przepisów regulujących procedurę mianowania sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej, o których mowa w pkt 40–44 powyżej.
- 62 Po trzecie, należy odrzucić argument Rady, zgodnie z którym nie jest ona związana swą wcześniejszą praktyką. W tym względzie wystarczy stwierdzić, że rozważania przedstawione w pkt 33–58 powyżej nie są oparte na porównaniu podejścia Rady dotyczącego mianowania spornego sędziego z wcześniejszą praktyką tej instytucji, lecz na ustaleniu, że takie podejście nie jest zgodne z mającymi zastosowanie ramami prawnymi.
- 63 Po czwarte, Rada podnosi argumenty mające na celu wykazanie, że na podstawie odpowiednich przepisów była ona uprawniona do ustanowienia listy rezerwowej, która mogła być wykorzystana w celu obsadzenia wolnych stanowisk sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej. W tym zakresie wystarczy zauważyć, że w niniejszym kontekście nie jest istotna kwestia, czy Rada mogła ustanowić taką listę rezerwową, ale raczej, czy była uprawniona do obsadzenia wolnego stanowiska zajmowanego przez sędzię M.I. Rofes i Pujol poprzez mianowanie kandydata w oparciu o listę, która nie została ustanowiona w tym celu. W związku z tym wspomniany argument należy także odrzucić, przy czym nie ma konieczności udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy Rada mogła ustanowić wspomnianą listę rezerwową.
- 64 Należy zatem uznać, że procedura mianowania spornego sędziego była obciążona nieprawidłowością i nie można również wykluczyć, że w przypadku gdyby zostało ogłoszone zaproszenie do składania kandydatur na wolne stanowisko zajmowane dotąd przez sędzię M.I. Rofes i Pujol, kandydaci, którzy nie wzięli udziału w zaproszeniu do składania kandydatur z dnia 3 grudnia 2013 r. przedłożyliby swoje kandydatury i że w takim razie komitet selekcyjny dokonałby innego wyboru. W tych okolicznościach nie można wykluczyć, że stwierdzone nieprawidłowości mogły mieć wpływ na decyzję o mianowaniu sędziego na stanowisko zajmowane przez sędzię M.I. Rofes i Pujol.
- 65 Tertio, należy zatem rozpatrzyć, czy nieprawidłowości w ramach procedury mianowania sędziego są w stanie podważyć prawidłowość składu drugiej izby Sądu do spraw Służby Publicznej, który wydał zaskarżony wyrok.
- 66 W tym kontekście należy przypomnieć, że zgodnie z orzecnictwem Trybunału, gdy powstaje wątpliwość w odniesieniu do prawidłowości składu sądu orzekającego w pierwszej instancji, która nie jest oczywiście pozbawiona znaczenia, sąd odwoławczy ma obowiązek zbadania prawidłowości tego składu. Zarzut oparty na nieprawidłowym składzie orzekającym dotyczy bowiem bezwzględnej przeszkody procesowej, która winna być badana z urzędu, nawet w sytuacji gdy wspomniana nieprawidłowość nie została podniesiona w pierwszej instancji (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 44–50).
- 67 A zatem, jak wynika z art. 47 akapit drugi zdanie pierwsze Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jednym z wymagań dotyczących składu orzekającego jest, aby sądy były niezawisłe, bezstronne i ustanowione uprzednio na mocy ustawy.

- 68 Ze wspomnianego wymagania, które należy interpretować w ten sposób, że skład Sądu i jego właściwość powinny być uprzednio uregulowane przez ustawę, wynika zasada sędziego mianowanego zgodnie z prawem, mająca na celu zagwarantowanie niezawisłości władzy sądowniczej wobec władzy wykonawczej (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2012 r., Strack/Komisja, T-199/11 P, EU:T:2012:691, pkt 22).
- 69 W tym kontekście należy przypomnieć, że zgodnie z art. 52 ust. 3 zdanie pierwsze karty praw podstawowych w zakresie, w jakim zawiera ona prawa, które odpowiadają prawom zagwarantowanym w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”), ich znaczenie i zakres są takie same jak praw przyznanych przez tę konwencję.
- 70 Należy również przypomnieć, że zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit trzeci TUE i art. 52 ust. 7 karty praw podstawowych, przy dokonywaniu wykładni praw określonych w karcie, wyjaśnienia sporządzone w celu wskazania wykładni karty (Dz.U. 2007, C 303, s. 17) są należycie uwzględniane przez sądy Unii. Jeśli chodzi o wykładnię art. 47 karty praw podstawowych, wyjaśnienia te uściślają:
- „W prawie Unii prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy nie jest ograniczone do spraw odnoszących się do praw i obowiązków o charakterze cywilnym. Jest to jedna z konsekwencji faktu, że Unia jest podmiotem prawa, zgodnie z wyrokiem Trybunału w sprawie 294/83 »Les Verts« przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (wyrok z dnia 23 kwietnia 1986 r., Zb.Orz. 1986, s. 1339). Niemniej jednak, z wyjątkiem zakresu ich stosowania, gwarancje przyznane przez [EKPC], mają zastosowanie w podobny sposób w Unii”.
- 71 Wynika z tego, że w odniesieniu do wykładni art. 47 akapit drugi zdanie pierwsze karty praw podstawowych należy uwzględniać gwarancję wynikającą z art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze EKPC, który również ustanawia zasadę sędziego mianowanego zgodnie z prawem.
- 72 Zgodnie z orzecnictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zwanego dalej „ETPC”) zasada sędziego mianowanego zgodnie z prawem na mocy art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze EKPC odzwierciedla zasadę państwa prawa, z której wynika, że organ sądowy musi być ustanowiony zgodnie z wolą ustawodawcy (zob. podobnie wyroki ETPC: z dnia 27 października 2009 r., Pandjikidzé i in. przeciwko Gruzji, CE:ECHR:2009:1027JUD 003032302, pkt 103; z dnia 20 października 2009 r., Gorguiladzé przeciwko Gruzji, CE:ECHR:2009:1020JUD 000431304, pkt 67).
- 73 Zdaniem ETPC sąd powinien zatem zostać powołany zgodnie z przepisami dotyczącymi ustanowienia i właściwości sądów i wszelkimi innymi przepisami prawa krajowego, których naruszenie powoduje nieprawidłowość udziału jednego lub kilku sędziów w rozpatrywaniu sprawy. Chodzi w szczególności o przepisy dotyczące kadencji, niepołączalności stanowisk oraz wyłączenia sędziów (zob. podobnie wyroki ETPC: z dnia 27 października 2009 r. w sprawie Pandjikidzé i in. przeciwko Gruzji, CE:ECHR:2009:1027JUD 003032302, pkt 104; z dnia 20 października 2009 r. w sprawie Gorguiladzé przeciwko Gruzji, CE:ECHR:2009:1020JUD 000431304, pkt 68).
- 74 Jak wynika z orzecnictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, zasada sędziego mianowanego zgodnie z prawem wymaga, aby przepisy dotyczące procedury mianowania sędziów były przestrzegane (zob. podobnie wyrok ETPC z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie Ilatovskiy przeciwko Rosji, CE:ECHR:2009:0709JUD 000694504, pkt 40, 41).
- 75 Istotne jest bowiem nie tylko to, aby sędziowie byli niezależni i bezstronni, ale również i to, aby procedura mianowania wywoływała takie wrażenie. W związku z tym zasady dotyczące mianowania sędziego powinny być ściśle przestrzegane. W przeciwnym razie zaufanie obywateli i społeczeństwa co do niezawisłości i bezstronności sądów mogłoby zostać zachwiane (zob. podobnie orzeczenie Trybunału EFTA z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie Pascal Nobile przeciwko DAS Rechtsschutz-Versicherungs, E-21/16, pkt 16).

- 76 To właśnie w świetle tych zasad należy zbadać, czy nieprawidłowości zaistniałe w ramach procedury mianowania spornego sędziego są tego rodzaju, że mogą wywierać wpływ na prawidłowość składu drugiej izby Sądu do spraw Służby Publicznej, która wydała zaskarżony wyrok.
- 77 W tym względzie należy stwierdzić, że jak wynika z motywów 1–6 decyzji 2016/454, które zostały przytoczone w pkt 11 powyżej, Rada była w pełni świadoma faktu, że rozpatrywana lista kandydatów nie została ustanowiona w celu mianowania sędziego na stanowisko zajmowane przez M.I. Rofes i Pujol. Niemniej jednak Rada zdecydowała się skorzystać ze wspomnianej listy do tego celu. Z samego aktu mianowania wynika zatem, że Rada nie przestrzegała ram prawnych określonych w zaproszeniu do składania kandydatur z dnia 3 grudnia 2013 r. oraz przepisów regulujących mianowanie sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej.
- 78 W tych okolicznościach, ze względu na znaczenie poszanowania przepisów regulujących mianowanie sędziego dla zaufania jednostek i społeczeństwa do niezawisłości i bezstronności sądów, sporny sędzia nie może zostać uznany za sędziego powołanego zgodnie z prawem w rozumieniu art. 47 akapit drugi karty praw podstawowych.
- 79 W konsekwencji należy uwzględnić zarzut pierwszy, dotyczący tego, że druga izba Sądu do spraw Służby Publicznej, która wydała zaskarżony wyrok, nie została ustanowiona w sposób prawidłowy.
- 80 Mając na względzie powyższe rozważania, należy uchylić zaskarżony wyrok w całości, bez potrzeby badania zarzutów drugiego i trzeciego.

W przedmiocie skargi w pierwszej instancji

- 81 Zgodnie z art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2016/1192 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przekazania Sądowi właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią Europejską a jej pracownikami (Dz.U. 2016, L 200, s. 137), jeżeli Sąd uchyli orzeczenie Sądu do spraw Służby Publicznej i jednocześnie uzna, że stan postępowania nie pozwala na wydanie orzeczenia, przekaze on sprawę izbie innej niż ta, która rozstrzygała w przedmiocie odwołania.
- 82 W niniejszym przypadku stan postępowania w pierwszej instancji nie pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie. Sąd po pierwsze nie może bowiem oprzeć się na ustaleniach faktycznych dokonanych przez skład orzekający Sądu do spraw Służby Publicznej, który został ustanowiony w sposób nieprawidłowy, a po drugie nie jest on zobowiązany w ramach pełnionej przez niego roli sądu odwoławczego do samodzielnej oceny stanu faktycznego.
- 83 W związku z tym należy przekazać sprawę do ponownego rozpoznania do izby innej niż ta, która orzekała w przedmiocie niniejszego odwołania, w celu rozstrzygnięcia przez Sąd w pierwszej instancji w przedmiocie skargi wniesionej przez wnoszącą odwołanie do Sądu do spraw Służby Publicznej.

W przedmiocie kosztów

- 84 Ze względu na fakt, iż sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania innej izbie Sądu, rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania odwoławczego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów

SĄD (izba ds. odwołań)

orzeka, co następuje:

- 1) **Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 28 czerwca 2016 r., FV/Rada (F-40/15) zostaje uchylony.**
- 2) **Sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania do izby Sądu innej niż ta, która orzekała w przedmiocie niniejszego odwołania.**
- 3) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Jaeger

Prek

Gratsias

Papasavvas

Dittrich

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 stycznia 2018 r.

Podpisy